

Hồi thứ mười chín

Ngưỡng cửa địa ngục

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Sao lúc đó ngươi không đuổi theo?

Lưu Hương đáp:

- Về khinh công, ta nhận thấy hắn không kém ta, khi ta có ý nghĩ đuổi theo, hắn đã mất dạng rồi.

Hồ Thiết Hoa cau mày:

- Có thuật khinh công bằng ngươi, trên đời này được mấy kẻ! Hắn là ai?

Lưu Hương đáp:

- Tuy ta không thấy rõ người song dáng dấp mừng tượng quen lắm! Phảng phất chúng ta nhận ra được con người đó.

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

- Bằng vào đâu mà nhận ra người qua một cái bóng thoáng qua.

Lưu Hương tiếp:

- Thân pháp của hắn rất đặc biệt! Hơn nữa, hắn...

Chàng dừng câu nói, ánh mắt ngời lên, chùng như bất chợt nhớ đến một điều gì.

Hồ Thiết Hoa nóng nảy:

- Hắn làm sao?

Lưu Hương lẩm nhẩm:

- Chân hắn! Đúng rồi! Chân hắn!

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

- Mà đôi chân hắn làm sao chứ?

Lưu Hương tiếp:

- Dài! Dài hơn người rất nhiều.

Hồ Thiết Hoa sáng mắt lên:

- Hay là... hay là... Câu Tử Trường?

Lưu Hương chưa nói gì. Chàng chưa nắm một chứng minh nào thì làm sao dám quả quyết? Phán đoán gấp thì rất dễ sai lầm. Mà lầm là có hại, lắm lúc liên quan đến tánh mạng.

Anh Vạn Lý biến sắc mặt hỏi nhanh:

- Nếu vậy thì Câu Tử Trường vốn có mặt trên con thuyền này trước khi chúng ta được Nguyên Tuy Vân cứu vớt? Như vậy là Nguyên Tuy Vân bảo hộ hắn?

Trương Tam đáp:

- Chắc vậy rồi chứ gì nữa! Trên thuyền này vốn có gian bốn phòng trống, bọn Khô Mai đại sư chiếm ba gian, còn một gian hắn là dành cho hắn... Tại hạ biết lắm mà, trong bốn gian đó, phải có cái lạ.

Lưu Hương mỉm cười thốt:

- Cái tật của người là gặp bất cứ trường hợp nào cũng phán đoán sớm hơn ai hết!

Trương Tam hừ một tiếng:

- Nhưng ta...

Lưu Hương chặn lại:

- Biết đâu hắn không từ nơi con thuyền này mà đi? Mà hắn từ nơi hòn đảo đó đến đây?

Hồ Thiết Hoa phụ họa:

- Có thể như vậy lắm. Hắn ở nơi hòn đảo đó, nghe thuyền chạm đá, động tính hiếu kỳ chạy đến xem.

Lưu Hương tiếp:

- Hà hướng ta cũng chẳng thấy rõ người, thì chắc gì đúng là hắn? Trên đời này đâu phải chỉ mỗi một mình hắn mới có đôi chân dài.

Hồ Thiết Hoa tiếp luôn:

- Hơn nữa, cho dù chính là Câu Tử Trường, cho dù hắn có mặt trên thuyền này đi nữa thì đã sao chứ? Không có cái gì chứng minh Nguyên Tuy Vân và Câu Tử Trường đồng chung một tổ chức cả! Chúng ta phải nhận thật điều đó.

Trương Tam hừ nhẹ:

- Thật vậy!

Hồ Thiết Hoa gần giọng:

- Tự nhiên!

Y trờng mắt nhìn Trương Tam đoạn buờng luôn:

- Ta hỏi ngươi, giả như ngươi là Nguyên Tuy Vân, thấy người trôi nổi bừa bồng trên mặt biển, ngươi có cần hỏi rõ lai lịch rồi mới chịu cứu chớ?

Trương Tam suy nghĩ một chút:

- Không cần, cứu người gấp như chữa cháy, nhất định không để chậm trễ một phút giây.

Hồ Thiết Hoa vỗ tay:

- Cái đó phải lắm. Cho đến bây giờ, chưa chắc Nguyên Tuy Vân biết lai lịch của Câu Tử Trường.

Trương Tam bắt bẻ:

- Nhưng ít nhất Nguyên Tuy Vân cũng phải nói với chúng ta...

Hồ Thiết Hoa bĩu môi:

- Nói cái gì chứ? Làm sao hấn biết Câu Tử Trường có liên hệ với chúng ta? Câu Tử Trường không muốn tiếp xúc với người, hấn đâu có thể cưỡng bách Câu Tử Trường được? Hấn là bậc quân tử mà, hấn đâu có vì cái việc cứu người rồi cưỡng bách người làm theo ý muốn của hấn?

Trương Tam thở dài:

- Như vậy là ta lấy cái tâm tiểu nhân đo lường cái tâm quân tử.

Hồ Thiết Hoa cười mỉa:

- Chứ còn gì nữa! Ngươi chỉ có một điểm khá là tự biết mình.

Một cơn gió lớn vút qua. Theo gió, Nguyên Tuy Vân trở lại thuyền. Toàn thân hấn ướt sũng nhưng thần sắc của hấn thì vẫn an tường. Đáp xuống thuyền rồi, hấn bình tĩnh như thường, mừng tượng không hề di động.

Hồ Thiết Hoa là người thứ nhất cất tiếng:

- Nguyên công tử có phát hiện ra sự gì chớ?

Nguyên Tuy Vân đáp:

- Đất! Đất liền!

Hồ Thiết Hoa lộ vẻ vui mừng:

- Phía đó là đất liền?

Nguyên Tuy Vân gật đầu:

- Có cả người ở.

Hồ Thiết Hoa hỏi gấp:

- Người ở? Đông lắm không?

Nguyên Tuy Vân gật đầu ;

- Chừng như đông!

Hồ Thiết Hoa kinh dị:

- Họ thuộc hạng người gì?

Nguyên Tuy Vân thốt:

- Tại hạ vừa nghe tiếng chân người là trở lại ngay.

Anh Vạn Lý vụt hỏi:

- Tại sao Nguyên công tử không hỏi họ xem nơi đó là địa phương gì?

Nguyên Tuy Vân đáp:

- Không cần hỏi.

Anh Vạn Lý trở mắt:

- Tại sao?

Nguyên Tuy Vân tiếp:

- Chỉ vì họ muốn tìm chúng ta. Có lẽ họ sắp đến nơi.

Hắn vừa dứt lời, trên nóc mô đá, một hàng bóng người xuất hiện. Bảy tám người theo sau một người, họ đi trong bóng tối, trên những mô đá nguy hiểm, nhưng chân họ bước rất nhanh, dễ dàng như xê dịch trên đồng bằng.

Hồ Thiết Hoa đặc biệt lưu ý xem trong số người đó có ai cao chân hay không. Không có ai có đôi chân dài. Người nào cũng nhỏ thó, ốm yếu như một bọn nữ nhân. Họ đã đến gần rồi mà người trên thuyền không ai trông rõ mặt mày của họ.

Người đi đầu có lối bước nhanh, rất nhẹ, dừng chân lại trong một khoảng cách không gần lắm. Y đứng trên một ngọn đá rất nhọn, cách thuyền độ bốn năm trượng. Gió tạt qua, sóng vỗ tới, y chao người, cơ hồ có thể bị gió hất, sóng cuốn đi, nhưng gió qua, sóng đến ba bốn lượt rồi, y vẫn còn đứng nguyên tại chỗ.

Luu Hương đã nhận được người đó là một nữ nhân, có thuật khinh công rất cao.

Người đó hỏi:

- Có phải là thuyền của Tam Nguyên Nguyên công tử đến đó chăng?

Âm thanh rõ ràng, trong trẻo, đúng là âm thanh nữ nhân.

Nguyên Tuy Vân đáp:

- Tại hạ là Nguyên Tuy Vân, chẳng hay các hạ ...

Người đó không đợi hẵn dứt câu, vội vãi dài tiếp:

- Nguyên công tử ở xa vạn dặm, cuối cùng rồi cũng đến tận chốn này. Bọn nô tỳ nghinh tiếp chậm, xin công tử thứ cho!

Nguyên Tuy Vân lộ vẻ khích động:

- Chẳng lẽ đây là đảo Biên Bức?

Người đó đáp:

- Chính đảo Biên Bức!

Ai ai cũng thở phào. Nhưng tiếng thở phào rất ngắn. Ngắn, là vì không đáng mừng lắm. Ngắn, là vì ai ai cũng biết mình sắp phải đương đầu với những cái bất ngờ kinh khủng!

Mục đích của họ là đến tận địa phương này, song đến rồi, có chắc gì được sống sót trở về.

*** [Vietkiem.com](http://www.vietkiem.com) ***

Ở nơi xa xa kia, trước mặt họ là vùng bí mật. Đã là vùng bí mật tất phải có những sự hãi hùng. Biên Bức đảo về đêm càng có cái vẻ thần bí! Đến một vùng thần bí về đêm thì còn ai tránh khỏi hồi hộp.

Người đối thoại từ ngọn đá tung mình lên, chân vừa chạm ván thuyền, thân hình vút lên lướt nữa là hẵn đứng trước mặt mọi người.

"Hắn" là một thiếu nữ? Hay một thiếu phụ? Không ai biết rõ, chỉ độ chừng là một nữ nhân thôi. Tay nàng có cầm một cuộn dây. Nàng quần quanh trục neo. Còn đầu dây kia ở đâu?

Nàng cười thàng tiếng thốt:

- Gió to, sóng lớn, đá mọc lởm chởm, nguy hiểm vô cùng, các vị nên lên cầu mà đi

Nguyên Tuy Vân cau mày:

- Cầu? Cầu ở đâu?

Nàng tiếp:

- Đường dây này đây! Các vị cứ lên đường dây này mà đi, nếu không rơi xuống là đến ngay đất phúc trời lành, đảo chủ đang chờ đợi, hân hoan nghinh đón các vị.

Rồi nàng cười trong trẻo, dứt tràng cười, liền tiếp luôn:

- Đến đó rồi, các vị sẽ không hối tiếc mình làm một cuộc viễn du vô bổ ích.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Nếu có người không đi dây được, phải rơi xuống?

Nàng áo đen điềm nhiên đáp:

- Nếu ai xét mình không đủ khả năng đi dây được thì tốt hơn hết nên ở lại thuyền. Chiếc cầu dây này có thể đưa người đến miền cực lạc, song ai kém phúc thì phải chịu rơi vào địa ngục.

Nguyên Tuy Vân hỏi:

- Có khả năng đi được cầu dây, trên thuyền này chẳng có mấy người. Không lẽ các hạ muốn cho cho người đi được bỏ lại đây những người không đi được?

Nàng áo đen mỉm cười:

- Đương nhiên phải có một lối đi khác dành cho những người không đi được cầu dây.

Hồ Thiết Hoa hỏi gấp:

- Lối khác là lối nào?

Nàng áo đen điềm nhiên:

- Chờ đến sáng ngày, các vị sẽ thấy lối đó.

*** Vietkiem.com ***

Trời chưa sáng.

Người thứ nhất lên cầu tự nhiên là Nguyên Tuy Vân. Trước khi đi hẳn mừng tượng muốn nói gì đó với Lưu Hương, nhưng rồi hẳn không nói. Hẳn tin rằng Lưu Hương hiểu rõ ý tứ hẳn nên không cần nói.

Cao Á Nam lên cầu. Là đệ tử phái Hoà Sơn, nàng luyện khinh công có hạng lắm. Từ lúc đầu, nàng vẫn đứng bên cạnh Hồ Thiết Hoa. Lúc sắp sửa đi, nàng hỏi y:

- Còn người?

Hồ Thiết Hoa chưa đáp, Lưu Hương đáp thay:

- Bạn tại hạ sẽ do con đường kia mà đi.

Cao Á Nam không nói gì nữa. Nàng hiểu rõ ý tứ của Lưu Hương. Kế đó, đến lượt Hoa Chân Chân. Nàng chậm chậm tiến lên, đi ngang qua chỗ Lưu Hương đứng, nàng vụt quay đầu lại, chú mắt nhìn chàng, chừng như muốn nói gì. Rồi nàng nín lặng.

Lưu Hương mỉm cười dịu giọng:

- Cô nương yên trí. Tại hạ đi được mà. Tại hạ nghĩ con đường đó có thể an toàn hơn chiếc cầu dây này.

Hoa Chân Chân đỏ mặt.

Hồ Thiết Hoa thở dài. Có việc chi đó, y không được hiểu rõ. Tại sao gặp nữ nhân là Lưu Hương lại quá thành thật như vậy? Tại sao chàng quá ôn nhu như vậy? Ngược lại, nữ nhân cũng đối xử với chàng bằng một thái độ thành thật, ôn nhu. Còn y? Tại sao y khiêu khích nữ nhân? Tại sao những nữ nhân mà y gặp gỡ, nếu không mắc bệnh thân kinh thì cũng là cạp cái.

Gió mạnh vút qua, đường dây chao chao. Người trên dây cũng chao chao theo. Họ có thể rơi xuống bất cứ phút giây nào. Họ rơi xuống quỷ vực, vĩnh viễn không trở về dương thế. Người người nối nhau mà đi, từ từ đi, đi về hắc ám. Lòng bàn tay của họ đảm mồ hôi lạnh. Dù cho họ đi tận đầu dây thì họ sẽ đến nơi nào?

Nơi đầu dây kia, những người chờ đón họ có phải là những quý sứ từ địa ngục lên chăng?

Bỗng Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Đáng lẽ chúng ta phải đi theo các nàng ấy, tại sao ngươi không chịu cùng đi với họ?

Lưu Hương đáp:

- Chúng ta không có giấy mời, mà cũng không thích được hoan nghênh, theo họ mà đi là làm liên lụy đến họ. Vô luận là ai trong bọn mình cũng không có sự gì tốt đẹp cả.

Hồ Thiết Hoa cau mày:

- Nhưng sớm muộn gì chúng ta cũng phải đi kia mà? Tại sao ngươi biết là con đường kia đi an toàn hơn?

Lưu Hương đáp luôn:

- Đi theo con đường khác hơn cầu dây, chúng ta tránh được đối phương chú ý.

Trương Tam chen vào:

- Đúng vậy! Chúng ta có thể cải dạng thành thủy thủ, trà trộn với bọn thủy thủ, rồi chờ cơ hội hành sự.

Bỗng hần thấy Kim Linh Chi đứng cách đó xa xa, hết sức lấy làm lạ, hỏi:

- Sao cô nương không đi theo họ?

Kim Linh Chi xụ mặt, lạnh lùng đáp:

- Ta không cao hứng.

Lưu Hương trầm ngâm một chút, vụt thốt:

- Bọn tại hạ biết ý tứ của Kim cô nương rồi.

Hồ Thiết Hoa muốn nói câu này lắm:

- Nàng không đi là vì nàng chỉ muốn cùng đi chung với ta thôi.

Nhưng y không kịp nói, Lưu Hương đã tiếp luôn:

- Câu Tử Trường đã trở lại, hần Đinh Phong cũng trở lại, Đinh Phong không hài lòng về cô nương, nếu cô nương đi ngay bây giờ chỉ sợ gặp đều bất trắc.

Hồ Thiết Hoa vuốt chót mũi. Y chợt nhận thấy có người sáng suốt hơn y nhiều.

Lưu Hương lại tiếp:

- Tại hạ có một điều muốn thỉnh giáo Kim cô nương.

Kim Linh Chi lạnh lùng:

- Thế chẳng phải việc gì các người cũng biết, còn thỉnh giáo nơi ta làm chi?

Lưu Hương cười nhẹ:

- Tuy nhiên, bọn tại hạ thực sự chưa biết cái hòn đảo Biên Bức này là một địa phương như thế nào.

Trương Tam tiếp nối:

- Đúng vậy! Và điều mà ta hết sức kỳ quái là trên đảo có rất nhiều người. Đã có nhiều người ở sao không có một ánh đèn? Chẳng lẽ người trên đảo nhìn được sự vật qua màn hắc ám?

Trong ánh mắt Kim Linh Chi chợt hiện niềm kinh hãi. Nàng không nói gì, quay nhanh mình bước đi.

Nghe đề cập đến Biên Bức Đảo là y như nàng mất cả tị chủ.

Hồ Thiết Hoa cảm hận:

- Ta cứ tưởng chỉ có Trương Tam là kẻ khó chịu nhất, không ngờ kẻ khó chịu nhất lại là chính nàng.

Lưu Hương suy tư một lúc lâu rồi thốt:

- Kim cô nương không chịu tiết lộ bí mật trên đảo Biên Bức hẳn là nàng có một nỗi khổ tâm như thế nào đó.

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

- Khổ tâm gì chứ!

Lưu Hương đáp:

- Có lẽ nàng bị người ta cảnh cáo, tuyệt đối không được tiết lộ sự tình.

Hồ Thiết Hoa cố ý thốt lên:

- Tiết lộ rồi sao? Móc mắt? Cát lưởi phải không?

Lưu Hương tiếp:

- Chỉ sợ còn kinh khủng hơn nữa.

Hồ Thiết Hoa lại hừ một tiếng:

- Người cho rằng nàng sợ?

Lưu Hương mỉm cười:

- Nếu là người cảnh cáo, đương nhiên là nàng không sợ. Nhưng người nào đó cảnh cáo, tất phải làm như sự cảnh cáo đó.

Hồ Thiết Hoa cố cãi:

- Cho rằng nàng sợ cũng được. Song trên thuyền đâu có ai là người của Biên Bức đảo? Thì đảo chủ làm gì biết được nàng có nói hay không nói?

Lưu Hương điềm nhiên hỏi lại:

- Người dám quả quyết là trên thuyền không có người của Biên Bức đảo chẳng?

Hồ Thiết Hoa đuối lý, nín lặng một lúc lâu, rồi thở dài, sau cùng cười khổ thốt:

- Hiện tại, ta chỉ hy vọng một điều.

Trương Tam vụt hỏi:

- Người hy vọng cái gì?

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Ta hy vọng khi bọn mình đến đảo rồi, người trên đảo không biến bọn mình thành những con dơi.

Y dụng lực vượt chót mũi. Hành động đó không đòi hỏi một công phu cao tuyệt song y làm cách khó khăn quá, chứng tỏ sự cố gắng rõ rệt. Cố gắng vì viễn ảnh trở thành dơi đáng sợ vô cùng.

Rồi y lẩm nhẩm:

- Nếu biến ta thành một con chó ta còn chịu được, chứ còn thành dơi thì... thì...

*** Vietkiem.com ***